

(NE)OBYČEJNÉ PŘÍBĚHY

ZÁKLADNÍ ŠKOLA ANTONÍNA BARÁKA LOVOSICE

Vzdálený křik

Nepříjemné vzpomínky našeho života bychom občas rádi z paměti vymazali.

Mám také jeden svůj příběh, který bych raději uložila do truhličky a klíček od ní zahodila.

Přesto byl již několikrát vyzrazen. Snad aby nás ponaučil, či jen informoval o událostech každodenního života, které si člověka nevybírají.

A tak Vám tedy poprvé veřejně povím, proč nikdy nezapomenu na pach lidské krve.

„Koukej si konečně zavolat operátorovi, aby ti odblokoval ten telefon. Nikdy nevíš, co se ti stane, a budeš ho potřebovat. Hodně štěstí a uvidíme se večer!“ rozloučila se se mnou maminka a já zůstala doma sama.

Bylo 30. dubna 2007, pálení čarodějnic, ředitelské volno, ale mne ten den čekala důležitá zkouška ze znalosti počítačů. Za doprovodu hlasité rockové hudby jsem se pustila do opakování početních úkonů v Excelu.

Z mého soustředění mě ale vytrhl vzdálený křik. Byl tak naléhavý a pronikavý, že jsem v napětí celá strnula. „Co se to vedle v bytě děje? Snad ne vražda!“ honilo se mi hlavou.

Ten silný řev, který by nebyla schopna napodobit ani herečka hororového filmu, se ale přibližoval, až se k němu přidalo bušení na dveře mého bytu. Srdce mi rychle tlouklo, krev v žilách mě strachy svrběla. Jenomže ten dívčí křik za dveřmi v sobě nesl více strachu, proto jsem se odhodlala jít otevřít.

Za dveřmi stála na jedné noze tehdy dvanáctiletá sousedka Terka. V obličeji měla zoufalství a v ruce svírala mobilní telefon. Při pohledu na její druhou nohu, jsem pochopila proč. Její lýtko bylo odchlípnuté od zbytku nohy, podélně rozříznuté sklem terária, ve kterém chovala morčata a o které nechtěně zakopla.

Krev tekla doslova proudem, bylo nutno rychle jednat. Posadila jsem Terku na židličku před bytem, vyndala spoustu utěrek, které jsem přiložila na ránu a začala precizně obvazovat přesně tak, jak jsem se učila na skautských schůzkách. Nastal čas zavolat záchranou službu. Můj telefon nefungoval. Zkusila jsem volat 155 z Terky telefonu. Odpovědi se mi dostalo, ale pak nevím proč, operátorka na druhé straně zavěsila... Rána byla tak rozsáhlá, že obvazy začaly prosakovat. Nezbývalo mi, než tisknout lýtko vlastníma rukama a volat na celý panelák o pomoc.

„Pomoc! Pomozte nám, PROSÍM, někdo!“ Nikdy v životě jsem si tak nezakřičela, jako v tuto chvíli, jenomže pomoc stále nepřicházela.

„Copak jsem v tomto sedmipatrovém domě sama? Copak nám nikdo nepomůže a Terka mi tu vykrvácí pod rukama?“ nadávala jsem si v duchu.

Přeci jen přijel výtah! Mezi dveřmi se objevila stará paní ze čtvrtého patra. Při spatření té krvavé spoušti jen spráskla ruce, začala brečet a lamentovat.

„Sanitku, zavolejte sanitku!“ vyhrkla jsem na ni.

V vzápětí příběhly po schodech další dvě sousedky. Ani nestačily cokoli říci, ihned jsem jim ordinovala, aby mi přinesly spoustu obvazů. Po jejich přinesení se však vymluvily na to, že musí jít vyčkávat sanitku a nechaly

mne opět samotnou v potoku krve.

Nakonec se mi ale podařilo ránu dobře zavázat a krvácení zastavit.

Během čekání na pomoc jsem se snažila s Terkou komunikovat, aby neupadla do šoku. Nebrečela, naopak byla neuvěřitelně statečná, duchapřítomná. Záchranáři tak byli celkem překvapeni při spatření dvou dívek, vyprávějících si v kaluži krve o škole a o skautských výletech. Pochválili mě za dobře odvedenou práci a Terku si převzali, to už ale byla celá bledá, s černými kruhy pod očima.

Zůstala jsem sama před krvavou chodbou, s krvavýma rukama. Do odjezdu vlaku na zkoušku mi zbývalo pouhých dvacet minut. Když jsem vyběhla ven z domu, sanitka byla ještě stále na ulici a z oken paneláku se vykláněla spousta zvědavých hlav. Všechno to byli sousedé z našeho vchodu. Jak lehké je přijít za příležitostí získat drby. Ti všichni mě přeci museli slyšet volat o pomoc! Proč jen nepřišli? Možná ze strachu, možná dokonce z lhostejnosti...

Pár měsíců po této nehodě se mi dostalo poděkování nejen od Terčiny maminky a Terky samotné, ale i od pana starosty Lovosic a skautské organizace. Přesto si stále nepřipouštím, že by v mém konání bylo cosi výjimečného. Pro mne to byla povinnost pomoci bližnímu a těší mne, že má Terka po několika operacích a rehabilitacích možnost normálně chodit.

Bc. Veronika Anderková

Dobrý chlapec

Jednoho prázdninového slunečného dne jsem byla s kamarádkami u jezera. Bylo tam mnoho lidí, ale převládaly děti. Holky si povídaly na dece a kluci skákali do vody různými skoky.

Šla jsem s kamarádkou Nikolou k vodě, jen si trochu zaplavat. Adam skočil šipku do vody, která se mu i docela povedla, ale na hladinu nevyplaval. Všichni se lekli, nikdo nevěděl, co se stalo. Plavčík tu ale nebyl. Ostatní dospělí jen z dálky hleděli. A nikoho nenapadlo nic. Najednou Petr vyběhl z deky a skočil do vody.

Potápěl se, hledal ho a po několika sekundách strachu se vynořil i s Adamem, který měl rozbité čelo, a omdlel při nárazu na kámen. Adama převezli sanitkou do nemocnice. A naštěstí po pár dnech se zcela Adam uzdravil a velmi svému zachránci děkoval!

Markéta Horejsková

Výlet za nákupy

Jednoho krásného dne jsme se rozhodly, že si uděláme malý výlet do Litoměřic a že si nakoupíme něco nového na sebe. V nákupním centru jsme si moc užily. Nakoupily jsme si mnoho nových věcí. A zbylo nám jen pár korun. Chystaly jsme se na vlak, který nás odveze domů.

Ještě jsme se chvíli procházely. Byla nám zima, protože už byl chladný podvečer a foukal studený vítr. Když jsme se tak procházely, tak jsme ji uviděly.... malou ženu o berlích, nejspíš bezdomovec. Byla jí zima a celá se klepala.... Bylo nám jí líto! Oblečená byla jen do nějakého přehozu, který vypadal jako kus hadru.

Obě jsme se na sebe podívaly a napadla nás stejná věc. Vzaly jsme ty poslední peníze, co nám zbyly, a šly jsme do nejbližšího pekařství. Neměly jsme moc peněz, ale nějaké to pečivo jsme jí koupily. Přišly jsme k ní a ona se na nás smutně podívala. My jsme jí ten sáček podaly a řekly jí: „Tady máte, vezměte si to, prosím. Je nám líto, jak tady sedíte. Víme, že vám nemůžeme nijak pomoci, ale alespoň si vezměte tohle...“ Paní se na nás podívala se slzami v očích a odpověděla: „Děvčata, jste moc milá, ale já nemohu si to od vás vzít ...“ Nakonec jsme ji přesvědčily a dar od nás přijala ...

Nešlo o to, že jsme někomu daly pečivo! Chtěly jsme pomoci ...

Lucie Pacltová a Adéla Kofrová

Ježek

Jednoho krásného rána jsme se s kamarády jeli projet na kolech. Projížděli jsme se po vesnici kolem Píšťanského jezera, jeli jsme se podívat i na hotel Marina Labe, který je na břehu jezera.

Projeli jsme celé Píšťany a asi po jedné hodině nás to přestalo bavit a rozhodli jsme se, že půjdeme hrát fotbal na hřiště. Jeli jsme ke mně domů, kde jsem si vzal fotbalový míč, a poté jsme jeli na hřiště. Když jsme přijeli na dětské hřiště, tak zde nikdo nebyl a bylo tu ticho. Poté jsme vešli do prostoru, který je vyhrazen pro fotbal, a jeden z mých kamarádů, kterému říkáme Malý Honza, si všiml, že něco není v pořádku. A Honza řekl: „Co je to v té bráně?“ Nejdříve jsme se všichni lekli, když jsme se podívali do brány, ale druhého z kamarádů Martina napadlo, že se půjdeme podívat blíž. Když jsme přišli blíž, tak Martin vykřikl: „Je to ježek! Zamotaný v síti“. Všichni kamarádi byli udiveni.

Mě napadlo ubohému ježečkovi pomoci. Nejdříve jsem přemýšlel co dál, jak ježečkovi pomoci a poté mě napadlo, že budeme potřebovat nůžky.

Tento den jsem se cítil jako velitel naší party, a tak Martin s Kubou zůstali u ježečka, a já s Honzou jsme jeli na kolech k nám domů pro nůžky. Když jsme přijeli k nám domů, tak jsem rychle běžel pro nůžky. Nejdříve jsem je hledal dlouho, ale potom jsem si vzpomněl, že jsem je dal na krb. A hele byly tam! Rychle jsem je popadl a běžel jsem ven z domu, nasedl jsem na kolo a společně s Honzou jsme co nejrychleji pospíchali zpět na hřiště k ježečkovi.

Když jsme přijeli na hřiště, odhodil jsem kolo na trávnik a běželi jsme na fotbalové hřiště k ježečkovi. Nejdříve jsem se bál, že je konec, ale nebyl. Martin na nás zakřičel: „Kde jste tak dlouho?“. Já jsem se přiznal, že jsem nemohl najít nůžky. Bez váhání jsem však rozstříhal síť, když jsem stříhal síť, tak Kuba prosil: „Hlavně opatrně.“, a já na to: „Neboj se, jsem odborník!“.

Když jsme ježečka zachránili, tak jsme z toho měli všichni dobrý pocit. Honza prohlásil, že jsme udělali dobrý skutek. Poté co jsme ježečka zachránili, tak jsme si společně zatleskali a na cestu jsme ježkovi radili: „Utíkej domů a vrať se ke své rodině!“. Přál bych vám vidět, jak rychle pelášil domů.

Jiří Šmíd

Doučování

Jmenuji se Martina Svobodová a pomohla jsem svému spolužákovi doučit se matematiku.

Spolužák se jmenuje Tomáš a chodili jsme spolu do čtvrté třídy.

Tomášovi nešla vůbec ve škole matematika. Paní učitelka mu říkala, že se musí lépe učit a stále opakovat. Byl bezradný. Vypadalo to s ním velmi bledě, protože mu hrozila z matematiky dostatečná. Nabídla jsem mu tedy, že se budeme učit společně a že ho to doučím.

Dohodli jsme se spolu, že se budeme učit matematiku v družině, každé odpoledne po škole. Já jsem si strašně chtěla hrát s kamarádkami, avšak také jsem mu chtěla pomoci. Učili jsme se tak téměř měsíc, každé odpoledne. A výsledek se dostavil! Paní učitelka ho z matematiky několikrát ústně vyzkoušela a spolužák nakonec dostal na vysvědčení trojku!

Tomáš byl velmi rád a já také. Poděkoval mi a já jsem dostala od paní učitelky pochvalu. A navíc jsem měla dobrý pocit u srdce.

Martina Svobodová

Pomoc v rodině

Připravila jsem si příběh o své tetě Miládce a o své rodině, která se o ni stará. Moje rodina pomáhá mé tetě Miládce, která se stala v říjnu 1995, ve svých 28 letech, nevinou obětí těžké autonehody, kdy jako spolujezdkyně utrpěla vážné poranění mozku, po kterém zůstala v coma vigile dodnes. Od té doby jenom leží, očima snad něco vnímá, ale nemluví. Péče o ní se dá srovnat s péčí o miminko.

Miládka se narodila roku 1967. Byla velmi šikovná. Úspěšně vystudovala uměleckou školu, naučila se plynule italsky a základní konverzaci ruštinou.

Na začátku jí ošetřovala a rehabilitovala její sestra Julie. Soudní a úřední záležitosti měl na starost její bratr (můj tatínek). Rodiče Miládky zařizovali potřebnou péči u lůžka.

Teď se o ní stará můj tatínek a moje maminka. Já se občas snažím ji nakrmit, dát jí napít, pomáhám při koupání a pomáhám i tím, že hlídám svojí mladší sestru Viky. Teta Julia nám pomáhá, když potřebujeme.

O Miládku se staráme u nás doma. O Miládce můžeme říct, že je nejdéle žijící pacient v České republice v kómatu. S Miládkou také jezdíme na kratší i delší výlety. Byli jsme s ní například v Itálii, Španělsku, Francii, Rakousku, ale také u nás v pražské zoo, v botanické zahradě v Praze atd.....

1. 9. 1999 jako poutník byla Miládka osobně přijata ve Vatikánu papežem Janem Pavlem II., který se jí omluvil za nehodu, která se jí stala v Itálii, a požehnal jí.

Elisabeth Daniela Harrerová

Letní prázdninový den

Stalo se to někdy o letních prázdninách. Tyto prázdniny se mi vryly do paměti a zanechaly na mé ruce bolestnou vzpomínku.

Protože to léto bylo velmi horké, měla jsem v pokojíčku otevřené okno. Zároveň byly otevřené v obývacím pokoji naproti přes chodbu i balkonové dveře. To míváme stále, protože náš pejsek pořád chodí sem a tam a štěká na každého, kdo projde kolem.

Zrovna jsem se vracela přes obývací pokoj z kuchyně se skleničkou ledového broskvového čaje, když jsem si všimla, že se dveře mého pokojíčku nečekaně začaly zavírat. V tu chvíli mi to došlo. Průvan! rychle jsem odložila skleničku s čajem na pračku, abych zabránila nejhoršímu - bouchnutí dveří a následnému vysypání skla. To se mi ale nepodařilo a naopak to dopadlo hůř než jsem myslela.

Sklo se totiž vysypalo nejen na zem, ale také na mojí nataženou ruku. Na zemi se začaly objevovat kapky krve a já začala při pohledu na svojí ruku brečet.

Okamžitě jsem běžela do koupelny a svojí zraněnou ruku dala pod tekoucí vodu. Byla jsem doma jen se svým bráchou. Ten okamžitě začal jednat. Kuba mi pohotově přiložil na ránu ručník, který byl po ruce. Poté vyšel na chodbu před bytem, kde potkal souseda a požádal ho o pomoc. Zatímco mě soused uklidňoval, zavolal Jakub záchrannou službu.

Za chvíli se taťka vracel z nákupu, ale to už my čekali na lavičce

před domem na sanitku. Než jsme tačkovi popsali co se stalo, byla tu pomoc a my se řítili do nemocnice. Díky Jakobově pohotovosti a včasnému lékařskému zásahu vše dopadlo dobře. Dveře mají zpátky své sklo a tento den se mi vryl spíš do ruky, než do paměti.

Nikol Dragounová

Nákupní taška

Jednoho dne jsem šla sama svojí cestou ze školy. Měla jsem špatnou náladu, protože jsem dostala špatnou známku z matematiky.

Skoro před domem jsem uviděla starou paní s pejskem, která bydlí u nás v domě. Ta paní neměla jenom pejska v ruce, ale i těžkou tašku s nákupem. A z té těžké tašky ji najednou začaly padat nakoupené věci.

Hned, jak jsem to uviděla, běžela jsem k ní a zeptala se, jestli ji mohu pomoci! Společně jsme posbíraly spadlé věci a vzala jsem tašku do svých rukou.

Milá paní se nejprve bála, že tašku neunesu. Ale nakonec moji pomoc přijala. Když jsem jí pomohla s taškou až k jejím dveřím, tak mi paní dala čokoládu a poděkovala mi.

A celý den jsem měla dobrou náladu.

Olga Štěrbová

Výlet na kole

Byli jsme s kamarádem na víkendovém výletě na kole. Projížděli jsme přírodou, a pak jsme zastavili na nějakém místě, kde jsme se utábořili, postavili stany a rozdělali oheň. Opekli jsme si buřty, uvařili čaj na ohni a povídali si o různých plánech na další dny našeho výletu. Pak jsme šli spát.

Druhý den ráno jsme vstávali, udělali si snídani, uklidili jsme tábořiště a vyrazili na další výletní den, který se proměnil v boj o záchranu života mého kamaráda.

Přehlédl totiž velký kořen stromu a spadl z kola a udeřil se do hlavy o kámen ležící opodál. V tu chvíli upadl do bezvědomí a z hlavy mu tekla krev, okamžitě jsem zareagoval, hlavu jsem ovázal tričkem, které bylo v batohu. Položil jsem ho do stabilizované polohy a co nejdříve jsem chtěl sehnat pomoc.

Sedl jsem na kolo a sjel jsem dolů do údolí k lidem, kteří tam byli na chatě. Požádal jsem o telefon, abych mohl zavolat lékaře, a říct jim, kde kamarád je. Po příjezdu sanitky lékaři ošetřili mého kamaráda a odvezli ho do nemocnice. Řekli mi, že nebýt mé první pomoci, tak by také nemusel žít.

Šel jsem se hned za ním podívat do nemocnice a už se usmíval a děkoval mi, že jsem mu pohotově pomohl a nenechal ho tam a že je rád, že jsem jeho kamarád.

Luděk Jabůrek

Želva

Jednoho letního dne, když mi bylo devět let a chodil jsem do čtvrté třídy, jsme při letním úklidu naší zahrádky našli zatoulanou želvu.

Nevíme, odkud přišla, ani komu utekla. Šla podél našeho plotu. Bylo nám jí líto, tak jsme ji vzali domů. Dali jsme ji do krabice a odvezli do Zverimexu, kde nám dali informace o želvě, kterou jsme našli.

Byla to želva nádherná vodní a prodavačka nám řekla, že šla určitě dlouho, měla totiž zespoda odřený krunýř. Rozhodli jsme si ji nechat a pojmenovali jsme ji Toulačka. Vytvořili jsme jí domov z umělé vaničky a hned jsme ji i nakrmili.

Nakonec jsme želvě našli nový domov v opravdovém přírodním jezírku u kamaráda, který ji má dodnes. Jsem rád, že jsem želvě zachránil život.

Matěj Kocian

Krabice s koťaty

Bylo mi asi šest let. Já a moji dva bratři (Aleš a Jindra) a skupinka dětí jsme byli spolu venku.

Byli jsme v našem takzvaném ‚bunkru‘, který byl kousek od silnice. Najednou jsme slyšeli divné zvuky, které vedly od silnice. Šli jsme se tam podívat. Blížili jsme se k těm zvukům a najednou jsme zahlédli krabici. Otevřeli jsme ji a uvnitř byla tři malá koťátka. Vzali jsme si je na večer domů a postarali se o ně. Na druhý den jsme se šli poptat, zda by je někdo nechtěl. Koťátka jsme rozdali, a tak každé našlo nový domov.

Dominika Homolková

Pomoc přírodě

Jednoho dne jsme se jako rodina rozhodli, že půjdeme na houby. Každý si vzal košík a šli jsme.

Dlouho jsme chodili lesem, ale hub bylo málo. Našli jsme pouze tři. Tak jsme si řekli, že se alespoň projdeme po lese.

Cestou jsme našli desítky odpadků. Tak nás napadlo, že se z každého košíku na houby stane taková ekopopelnice. Já jsem sbírala papír, bratr plast a táta sklo. Když jsme vyšli na silnici, každý jsme měli košík plný odpadků. Při cestě domů jsme se zastavili ve sběrném dvoře.

Udivení zaměstnanci se ptali, kde jsme to vzali, tak jsme jim to popravdě vyprávěli.

A večer zrovna ve zprávách říkali, jak má Česká republika znečištěné lesy. Když jsem šla večer spát, usínala jsem s krásným pocitem u srdce.

Linda Marie Feiglová

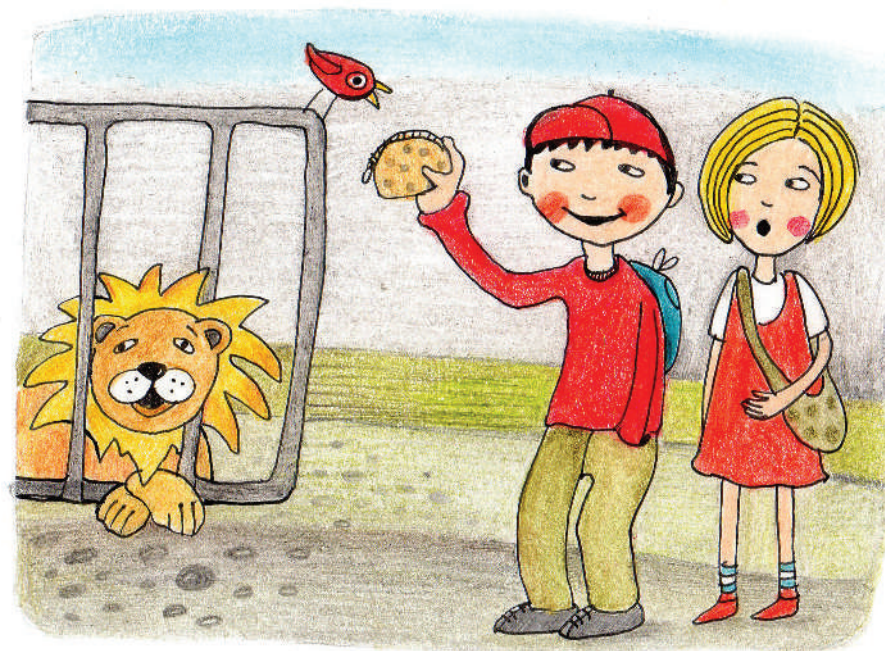
Peněženka

Při procházce v ZOO Chomutov jsme našli u stánku s občerstvením peněženku. Protože u ní nikdo nebyl, tak jsme peněženku otevřeli. Uvnitř byla kartička se jménem a adresou, a také 300 Kč.

Tak jsme se rozhodli, že z peněz zaplatíme poštovné a peněženku pošleme na adresu z kartičky. Přidali jsme dopis a poslali.

Asi za 2 týdny jsme dostali odpověď. A tam bylo, že holčička jménem Káťa nám moc děkuje, a byl tam i přidaný obrázek ze ZOO v Chomutově.

Myslím, že na tento dobrý skutek nezapomeneme.

Tereza Šefrová

Zraněné ptáčátko

Příběh se odehrává v jedné malé vesničce u Tábora. Je o malém ptáčátku, které spadlo ze stromu, když bylo v hnízdě.

Část letních prázdnin jsem trávila u babičky na chatě. Nad chatou je hodně stromů, ale jen jeden tak velký, že se naklání přes chatu. Jednoho dne jsem si hrála s pejsky Baruškou a Cikýskem. Najednou jsem si všimla, že ze stromu padá něco kulatého a černého.

Viděla jsem, jak Baruška rychle běží k té kulaté věci, myslela jsem si, že je to krtek. Šla jsem se podívat a pochopila jsem, že to co spadlo ze stromu, bylo ve skutečnosti ptáče vypadlé z hnízda. Bylo zraněné, proto jsem ho honem vzala, aby ho Bára nesnědla, dala jsem ho na lopatku a nakrmila. Den co den jsem u něj stála, hlídala ho a krmila.

Za nějaký čas ptáče zesílilo a bylo schopné přežít. Den před odjezdem domů jsem přišla ptáče zkontrolovat, ale už tam nebylo. Doufám, že ho nesnědlo nějaké zvíře a vrátilo se ke svým rodičům.

Kateřina Chudobová

Kocour

Ráno jsem se probudila a kocour nám škrábal na dveře zvenčí. Vstala jsem, šla jsem se najíst a babička mezitím pustila kocoura dovnitř.

Z kuchyně do obývacího pokoje byla cestička krve. Bylo mi jasné, že je to od kocoura a já nevěděla, co mám dělat!

Utíkala jsem za babičkou a řekla jsem jí o krvi na podlaze. Odpověděla mi, že slyšela ránu, jako by někdo vystřelil. V tu chvíli se mi slzy valily do očí a já nevěděla, co mám dělat.

Přibližně po pěti minutách jsem se vzchopila a šla jsem se na to podívat. Opravdu byl postřelený. Z pravé strany měl díru a z té díry mu pořád tekla krev.

Tak jsem se rozhodla, že kocourovi pomůžu. Poprosila jsem babičku, aby mi podala hadr, přinesla mi nakonec hadrový kapesník. Okamžitě jsem popadla kapesník a ránu jsem začala čistit.

Když už okolo rány nebyla žádná kapka krve, tak jsem vzala kapesník a přiložila jsem jej na ránu. Poté jsem kapesník z rány odkryla a nechala zaschnout. Po chvíli přijela z práce maminka a pomohla mi.

Dodnes nevíme, kdo to byl! Ale já si myslím, že to byl náš soused, protože to nebylo poprvé, co nám přišla domů postřelená kočka. Tenhle kocour se dal ještě zachránit.

Aneta Sotnerová

Jak jsme se vzájemně zachraňovali

Byl jsem malý kluk, když jsem cestoval se svou rodinou do Bulharska. Tenkrát mi bylo asi šest let a letěl jsem letadlem poprvé.

Každý určitě má super zážitky z dovolené, ale tato dovolená byla opravdu zvláštní. Byl slunný den a byli jsme ubytovaní v nádherném bungalovu na písčité pláži. Zajímavé bylo, že pláž byla pokrytá černým lávovým pískem, který nás někdy až pálil do chodidel. Na okraji břehu mořské vlny nabízely mnoho nádherných velkých mušlí, které jsme sbírali.

V jedné chvíli můj bratr, který stál dál od břehu, na mě zavolal, že nemůže udělat krok. Neváhal jsem ani minutu a podal mu ruku, ale myslel jsem si nejdříve, že si dělá legraci.

Maminka slyšela náš hovor a chytla mě za ruku a vzájemně jsme se vytáhli na břeh. Došli jsme k dece a po usednutí na ni a otočení se k moři čelem, jsme viděli, jak lidé dělají lidské řetězy a vzájemně se zachraňují. Bohužel i po zapojení záchranné služby byla bilance osmi mrtvých. Maminka nám vysvětlila, že v tomto zálivu jsou časté spodní proudy. Byl jsem rád, že jsem situaci, kdy na mě bratr volal, nepodcenil a jednal instinktivně.

Pro mě a mou rodinu z toho plyne ponaučení, že nikdy nevíme, kdy a kdo můžeme, nebo budeme zachraňovat, ale měli bychom vždy být pohotoví a nepodceňovat situaci. Lidé, kteří dovedou zachránit život, jsou pro mě vzorem.

Jakub Poskočil

Povodně

Jednoho dne, když přišly povodně, tak naše vesnice začala panikařit, lidé začali vyklízet svá obydlí. Voda stále stoupala a lidé ve vesnici byli čím dál víc nervózní, báli se o svůj majetek, a proto se ponocovalo u vody, a když voda stoupala víc a víc, zavolali hasiče.

Toho dne jsem měl jet se školou do divadla, ale nejel jsem, vzhledem k tomu, že se sesunuly koleje nedaleko naší vesnice a protože jsem nejel, tak jsem už brzo ráno pomáhal v naší vesnici vyklízet domy a byty i se svým kamarádem, který tady prožil povodeň v roce 2002. A proto už měl zkušenosti.

S naším panem starostou jsme jezdili autem a vozili jsme nábytek a jiné věci. Když voda stoupala, začali jsme plnit pytle pískem a z těch se dělají takové barikády, které měly alespoň trochu vodu pozastavit.

Druhý den voda stále stoupala, a proto se lidé báli. Lidé, kteří byli vytopeni, se stěhovali k lidem z okolí. S kamarádem jsme začali chodit po naší vesnici a pomáhali jsme všude, kde bylo potřeba.

Já a moje rodina jsme naštěstí vytopeni nebyli, až na naši garáž. Když voda začala klesat, bylo mnoho práce s čištěním a úklidem. A pomocných rukou bylo nedostatek.

Filip Černý

Zachránil jsem psa

Na tenhle den nikdy nezapomenu! Začalo to normálním sobotním ránem a bylo to také obyčejné sobotní odpoledne až do chvíle, kdy se mi stalo něco zcela výjimečného.

Po obědě jsem šel do údolí na procházku a najednou jsem spatřil stopy krve! Byl jsem vyděšený, ale zachoval jsem si chladnou hlavu, a sledoval jsem ty krvavé stopy, které byly viditelnější a viditelnější. Znepokojovalo mě, co by se mohlo nacházet na konci mého pátrání.

Najednou jsem spatřil nehybné a zraněné psí tělo. Slyšel jsem, jak se psovi stále hůře dýchá, a nevěděl jsem, co mám dělat.

Naštěstí jsem si vzpomněl, že nedaleko je malá hospůdka, ve které často v tuhle dobu obědvá zdejší myslivec. Běžel jsem k té hospůdce, co mi nohy stačily. Celý udýchaný jsem vtrhl do hospody a rozhlížel jsem se po něm. Byl tam! Přiběhl jsem k němu a vykřikl jsem: „Našel jsem v údolí zraněného psa!“ Celá hospoda v tu ránu ztichla. Jediný pan Sokol, tak se ten myslivec jmenoval, začal rychle jednat. Popadl svoji brašnu, ve které měl vše potřebné, vzal si i pušku a šel za mnou.

Celou cestu jsme běželi a já mu mezitím vše pověděl. Když jsme k tomu pejskovi dorazili, nebyl na tom zrovna nejlépe. Dokonce, když jsme se k němu přiblížili, začal být agresivní. Pan Sokol musel vytáhnout svou pušku a střelil mu uspávací střelu. V tu ránu pes usnul a mohl ho konečně ošetřit.

Nebylo to pro něho snadné, takže jsem mu asistoval. Když jsme skončili,

vzal si ho k sobě domů a já šel s ním. Když se ten pes zcela probral, choval se úplně jinak. Byl to mazel. Byl celý vyhublý a neměl u sebe žádný obojek. Nejdřív jsme ho nakrmili, a pak pověsili plakáty o jeho nález. Uběhli už měsíce, nikdo se o něho nehlásil, tak se ho ujal pan Sokol a já byl šťastný, že si zachráněný pes našel nový a milující domov.

Hoang Van Viet

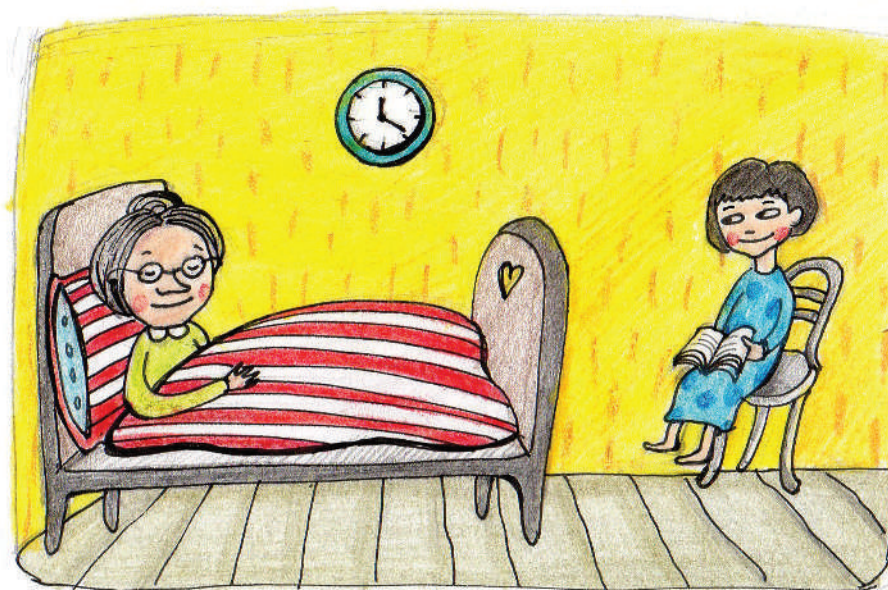
Pomoc v rodině podruhé

Jmenuji se Elisabeth Daniela Harrerová, je mi 13 let a chtěla bych vám povědět příběh o své rodině a o tom jak je důležité si pomáhat.

Stal se vloni o Vánocích, kdy mi na rakovinu umírala babička, kterou jsem měla strašně ráda. Tady se opět ukázalo, že jako rodina držíme pěkně při sobě. A právě o tyto Vánoce se babiččin zdravotní stav zhoršil natolik, že 24 hodin u ní musel někdo být a pomáhat jí snášet její utrpení. A protože babička měla své srdíčko k dispozici pro všechny a rodina pro ní byla nadevše, byla obklopena svojí rodinou až do posledního vydechnutí.

Tatínek již devatenáct let normálně pečuje o svojí sestru Miládku, která je po těžké autonehodě v coma vigile. A tak, aby mohl být stále se svojí maminkou, starala se o tetu Miládku moje maminka. Já jsem svůj čas trávila u babičky a povídala jsem si s ní každou volnou chvíli po škole a vyrobila jsem jí heboučkový bambulkový polštářek, ke kterému se babička tulila a byla šťastná, že mne má tak u sebe i v době, kdy jsem byla ve škole nebo spala ve svém pokoji.

Po Silvestru jsme babičku museli odvézt do hospice v Litoměřicích, protože bylo nutné nastavit silnější léčbu bolesti. Mělo to být jenom na pár dní, ale bohužel domů se už babička nevrátila. A i tam s ní tatínek, teta Jula a dědeček byli 24 hodin denně. To už pro mě bylo těžší, protože jsem za babičkou nemohla jezdit tak často. Pomáhala jsem mamince pečovat o Miládku a o svojí sestřičku Viki, která k tomu všemu bohužel dostala neštovice, a tím se pro mne návštěvy u babičky ztížily ještě více.

OBSAH

1. **příběh** - Bc. Veronika Anderková - **Vzdálený křik**
2. **příběh** - Markéta Horejsková - **Dobrý chlapec**
3. **příběh** - Lucie Pacltová a Adéla Kofrová - **Výlet za nákupy**
4. **příběh** - Jiří Šmíd - **Ježek**
5. **příběh** - Martina Svobodová - **Doučování**
6. **příběh** - Elisabeth Daniela Harrerová - **Pomoc v rodině**
7. **příběh** - Nikol Dragounová - **Letní prázdninový den**
8. **příběh** - Olga Štěrbová - **Nákupní taška**
9. **příběh** - Luděk Jabůrek - **Výlet na kole**
10. **příběh** - Matěj Kocian - **Želva**
11. **příběh** - Dominika Homolková - **Krabice s koťaty**
12. **příběh** - Linda Marie Feiglová - **Pomoc přírodě**
13. **příběh** - Tereza Šefrová - **Peněženka**
14. **příběh** - Kateřina Chudobová - **Zraněné ptáčátko**
15. **příběh** - Aneta Sotnerová - **Kocour**
16. **příběh** - Jakub Poskočil - **Jak jsme se vzájemně zachraňovali**
17. **příběh** - Filip Černý - **Povodně**
18. **příběh** - Hoang Van Viet - **Zachránil jsem psa**
19. **příběh** - Elisabeth Daniela Harrerová - **Pomoc v rodině podruhé**
20. **příběh** - **Můj příběh**

Projekt byl podpořen Ústeckou komunitní nadací
z výnosů příspěvku Nadačního investičního fondu.

Ústecká komunitní nadace

První vydání © 2014 Základní škola Antonína Baráka Lovosice
Text © 2014 Bývalí a současní žáci Základní školy Antonína Baráka Lovosice
Ilustrace © 2014 Mgr. Jana Klímová
Grafická úprava © 2014 Elisabeth Daniela Harrerová

Veškerá práva vyhrazena.
Žádná část této knihy nesmí být v jakékoli formě reprodukována bez písemného svolení vydavatele.

Základní škola Antonína Baráka Lovosice
Sady pionýrů 361/4
410 02 Lovosice
www.zsabaraka.cz

Základní škola Antonína Baráka Lovosice získala nadační příspěvek 15.000,- Kč z grantové výzvy Budu dobrý, budme dobří! Ústecké komunitní nadace na projekt s názvem (Ne)obyčejní hrdinové. Budme jako oni!

Ústecká komunitní nadace

Chtěli jsme hledat a seznámit veřejnost s lidmi, kteří by nám mohli být příkladem ve svém chování. Cílem projektu bylo příběhy sbírat, číst je a diskutovat o nich.

Příběhy našich současných i bývalých žáků byly zaznamenány a vybrány žáky i ostatní veřejností.

A jaký bude ten Váš příběh?

